

EGYENLŐSÉG

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési feltételek:

Budapest, V. Arany János-utca 1.

SZERKESZTI

Egész évre házhoz küldve . . . frt 7.—

Félévre „ 3.50

Negyedévre „ 1.75

hová minden küldemény intézendő.

SZABOLCSI MIKSA.

Egyes szám ára 14 kr.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Róma győzelme.

A berlini örömjajba kellemetlen dissonantia vegyült. A híres kulturharcz, melyet Németország oly öntudatosan a római curia ellen vivott, véget ért és Bismark a májusi törvények utolsó fozlányait is feláldozta önkényuralmi hajlamainak.

A pápa küldöttje, Galimberti, ki a berlini ünnepek fényét jelenlétével emelte, biztos diadal reményében vonult be Németország fővárosába. A mit a Caesárok Rómája két évezred előtt sikertelenül vett czélba és a min a katolikus Róma egy évezred óta hasztalanul fáradozik, azt elérte most, — legyőzte Germániát. A hol egy VII. Gergely, egy III. Innocenz, egy VIII. Bonifacz nem birt sikerre vergődni, ott XIII. Leo babérokat aratott. Galimberti togája redőiben viszi Rómába Németország meghunyászkodását a pápai követelések előtt és az europai civilizáció fejlődésének menete ismét vissza lett tolva.

A pápával kötendő konkordatum pandora szelenczéből veszi Németország ismét az egyházi rendek malasztját. Nem sokára talán maguk a jezsuiták is hittérítő tevékenységüket megfogják kezdeni. Loyolai Ignácz ismét szembe fog szállani Lutherrel és nem fogják többé, mint eddig tették, a sors ironiájaként azon történeti tényt felemlíteni, hogy az első porosz király 1701-ben és az első protestáns német császár 1871-ben éppen a sz. Ignátius napján, január 18-án tette fejére a koronát.

Különben nincs mit csodálkoznunk e szomorú jelenségen. Már rég leszoktunk arról, hogy üdvünket az emberiség legszentebb érdekei tekintetében Németországtól várjuk. Mióta Franciaország letiportatott, azóta Németország folyton dagadt vitorlakkal evezett a reakció kikötője felé. A militarismus és az antisemitismus német földben vertek gyökeret és nőttek nagygyá. A kaszt-szellem, az egységes fejlődésnek indult társadalmi élet atomistikus széthorzsolása szintén a német retrograd irány átkos gyümölcse.

Most a szellemi élet egyik terén sem akadunk nagy, világhódító eszmékre. A szokások — és divatban a középkor lett mintaképünk, még a festészetet is e genre uralja.

Ily viszonyok között a szabadság barátainak, kik közé főleg a zsidók sorolhatók, nemes feladat jutott osztályrészül. Mint letéteményesei a szabad eszméknek, dacolniok kell a viszonyok mostohaságával és az idők viharával. Mint egykor Jeruzsálemben, míg a templom építésénél egyik kézzel harczoltak, addig a másikkal az Isten házán fáradoztak, ugy ma is a szabad eszmékért nemcsak harczot kell vivniok, hanem azok fejlesztését is elő kell sigíteniök.

A zsidóság mindig egy nagy kulturmissió szolgálatában állott és mert nem a nyers erőre, hanem az erkölcsök hatalmára támaszkodott, képes volt annyi világhódító népet túlélni. Egy bálványimádó, elkorcsodott világ közepébe állitva nem züllött el, mert fennen lobogtatta és folyton diadalra vezette azon zászlót, melyre az emberiség legszentebb érdekei voltak írva. Azon eszme, hogy az emberek a törvény előtt ép oly egyenlők, mint Isten előtt, melyért egy évszázad óta annyi vér ontatott, a zsidók államalkotmánya egyik sarkételének és az emberi jogok egy része első elismerésének tekinthető.

Most sem fog nemes feladatához hűtlenné válni, most is, — a mennyire tőle telik, — a szabadság tiszta paizsát minden mocsoktól meg fogja óvni.

A németországi zsidók magatartása az utolsó választások alkalmával nem tántoritja meg ebbeli hitűnket, csak a hazaszeretet nemes nyilvánulását látjuk mi ebben!

A történet minden lapja eléggé tanusítja, hogy valahányszor felhangzott a vészkiáltás: veszélyben a haza — a zsidók elfeledve minden viszályt és sérelmet, elfeledve minden nyomást és üldözést, soha sem késtek azok soraiba lépni, kik a haza javáért vagyonukat és vérüket tették az

oltárra. A septennatus támogatása által sem vált tehát a német zsidóság Bismarck reactionarius törekvéseinek uszályhordozójává.

A német zsidók, kik Leibnitz és Kant, Herder és Lessing traditióban nevelkedtek föl; kik a német nemzetet egy Mendelssohn és Lassállal, egy Börne és Heinéval ajándékozták meg: nem fogják elfelejteni, hogy ugyanazon országban a 19-ik század vége felé egy Stöcker és Rohling szavát felemelni, és vakand munkáját hivatalos védpajzs alatt folytatni tudta. A német zsidók, — ez tántorithatlan meggyőződésünk, — továbbra is vetélkedni fognak ugyan a hazaszeretben az ország legjobbjaival; de a mellett azon kulturharczot, melyet most Bismarck a curiával szemben megindított a német obskurantismus fajgyűlölet és vallási intollerantia ellen, — folytatni fogják, az ész, az erkölcs és a szellem fegyvereivel.

Nem kételkedünk, hogy nemsokára elérkezik azon idő, melyben a német zsidóságot azon általános elismeréssel fogják kitüntetni, hogy a liberalismus érdekeinek ő volt egyik leghivebb istápolója és leglelkesebb védője!

Adja az ég, hogy ezen idő mielébb elérkezzék!

Dr. Neuman Ármin
egyetemi m. tanár.

Egy antiszemita vezér.

A nyírség büszke királynéja, mely immár feje hires Szabolcsországnak is, megérdemli azt a kitüntetést, hogy a magyar haza egyik legkiválóbb fia képviselje őt a magyar törvényhozás legmagasabb testületében. Nyiregyháza megőrizte a törvényesség és

az egyenlőség magasztos elveit akkor, mikor a vad szenvedély, alacsony haszonlesés, bűnös izgatás, szármalmas korlátoltság s merő roszakarat ütötték fel benne tanyájukat. Nem gátolhatta meg, hogy kebelében egy, a legsötétebb középkorra emlékeztető boszorkánypör le ne játszódjék; de igenis a várostól függött a rend, a személy- és vagyonbiztonság megőrzése és ez nem zavartatott meg egy rövid pillanatra sem. Ez a város méltó arra, hogy a magyar igazságügy nemes és fennkölt gondolkodásu öre, Fabinyi Teofil legyen képviselőjévé.

Az ellentétek azonban érintkezni szoktak, és ez áll — bizonyára a város nagy sajnálatára — Nyiregyháza nézve is. Ugyanaz nap, melyen a város — önmagát megtisztelve — legjobb polgárai közül választott küldöttséget menesztett a fővárosba, hogy felajánlja a képviselőjelöltséget az igazságügyminiszternek: ugyanaz nap Nyiregyháza „egyéb“ polgárai fáklyásmenettel tisztelték meg a csak két nappal azelőtt — a börtönből kikerült Puczér Józsit.

Nyiregyháza, ezen majdnem amerikai arányokban növekedő város nem nélkülözi azon elemet sem, melyet a német „Hágel János“ uram nevével (azonban egy szóval) szokott megjelölni. Ezen derék urak szivesen tüntetik ki a maguk emberét, ha erre alkalom nyílik; alkalom pedig volt, még pedig igen kedvező. Mert, mint említettük, a kitüntetett férfiú csak két nappal azelőtt hagyta el a nyiregyházai börtönt, melynek ez alkalommal félévig volt lakója.

Igaz, hogy ennek a fáklyásmenetnek „magasabb“ céljai is voltak. Mert protestatio volt a város azon merénylete ellen, melyet ezen egész osztály ellen elkövetett akkor, mikor éppen az igazságügyminisztert szemelte ki arra, hogy a várost képviselje. Hát nem-e lábbal tiprása ez eme tisztelt hazafiak legvitalisabb érdekeinek, hogy éppen ebben a férfuban összpontosul a város bizalma?

Hiszen az igazságügyminiszter már állásánál fogva is természetes ellensége ez uraknak; mint a vá-

Kik tartják fenn a „Függetlenséget“?

II.

Mult heti ilyenczimű cikkünkhöz megjelent az illusztráció. Mezei Sándor, a zsidó agens, kiról a mult héten azt irtuk, hogy a „Függetlenség“-et támogatta és fennállhatását lehetővé tette, e héten röpiratot bocsájtott ki Czeglédváros választóihoz, mely sokkal többet bevall, mint a mennyit róla elmondtunk, vagy elhittünk. Mezei azzal igyekszik ugyan igazolni eljárását, hogy ő mindig abban a reményben élt, miszerint a „Függetlenség“ majd tisztességes lappá válik. Ez a magyarázat azonban bennünket a Midras Rabanak a képmutatóról használt drasztikus hasonlatára emlékeztet, mely így hangzik: „Hachazir posét t'lofow v'omer koser ani“ a sertés kinyújtja lábát és mondja: lássátok, koser vagyok. (Kettős patája van, mi Mózes törvénye szerint a koser állatok egyik ismertető jele). Huzza be a lábát, Mezei ur, ugy sem hisz senki sem az ön „köserságában.“

Nézzük azonban, mit tartalmaz a röpirat:

Mezei keserves panaszban tör ki, hogy Verhovai és teljhatalmu megbizottja, Persay Ferencz kiaknázták, kiszívták és megcsalták; az ő (Mezei) számára érkezett pénzeket maguknak tartották, de elsikkasztották azon összegeket is, miket Mezei átadott nekik, hogy elégítsék ki a kincstárt, (hirdetések bélyegilleté-

kek) úgy hogy a kincstár „Letiltási rendelvény“-t bocsájtott ki a „Függetlenség“ ellen 1212 frt erejéig.)*

Mezei saját bevallása szerint segéd kezét nyújtott Verhovai-nak a czeglédiek félrevezetésére. Mikor deputatióban feljöttek, hogy megszemléljék az általuk kölcsönadott pénzért berendezett „keresztény nyomdát“. Verhovai, Persay és Mezei e jó embereknek a Mezei által berendezett nyomdát mutatta meg, mert az, melyre ők adták a pénzt már akkor elárverezve volt. — Mezei elment pénzt koldulni Verhovainak Török Józsefhez (kapott is), Zarándyhoz (ott is kapott), azután odaadta Verhovaiéknak saját pénzét, sőt elzalogosította holmiját, csak hogy segítsen rajtuk, mikor aztán Mezeinek nem volt többé pénze, Verhovai egyszerűen felmondott neki; de csakhamar talált egy másik zsidót, ki pénzt adott és a ki kibérelte a hirdetéseket: Goldberger A. V. hirdetési iroda tulajdonos személyében.

Mezei ezért, minthogy a „Függetlenség“, jelenlegi nyomdáját ő rendezte be, rá akarta tenni erre a kezét; de ekkor megtudta, hogy Persay Ferencz e nyomdát öcsésére, Persay Elekre iratta, s hogy neki (Mezeinek) semmi köze hozzá. Mezei feljajdult, mikor erről érte-

*) Ha mi szegény halandók nem fizetjük ki a bélyegilletékeket pontosan minden hónap 5-én, bizony eljárnak ellenünk. Hogy van az, hogy a „Függetlenség“-nél össze hagyták gyűlni az illetékeket 9 és 10 hónapon át?
A szerk.

ros képviselője kétszeresen ellenségük lesz, mert hiszen minden képviselő különösen kerülete üdvét hordja szíven; de mert ez a férfiú Fábinyi Teofil, a legtisztább szabadelvűség, a legszigorubb igazság és a legmagasztosabb erények bajnoka, már ezért magáért is hatalmas kifejezést kellett adniok protestatiójuknak, és ezt jobban nem tehatték, mint hogy fáklyásmenetet rendeztek — Puczér Józsinak.

De hát kicsoda az a Puczér Józsi?

Őszintén megvallva, ez nem igaz neve; de mert tartok tőle, hogy a nyíregyháziak nem fogják tudni, kiről beszélek, ha Mikecz Józsefnek nevezném, de azért is, mert a család, melyből származik, Szabolcsmegye legtisztéletreméltóbbjai közé tartozik, — szavamra, ez az egyetlen jó tulajdon, mit Puczér urról felhozni lehet: — maradjunk csak azon név mellett, melyet neki a nép szája adott és a mely alatt Nyíregyházán és vidékén ismerik.

Puczér Józsi ur ma az antiszemita párt egyik legkiválóbb vezére, sőt Szabolcsmegyében nálánál nagyobb nincs is s nagyon valószínű — feltéve, hogy az igazságszolgáltatás nem reklamálja mint a magáét — képviselő is lesz.

Puczér Józsi ur leveleiből, miket valaha dr. Heumann Ignácához intézett, az tűnik ki ugyan, hogy az ő zsidógyűlölete nem valami megrögzött, sem nem valami régi keletű dolog; körülbelül akkor támadt az ő benne, mikor nagymesterében Verhovai Gyulában, akkor t. i., mikor a zsidógyűlölet üzletté vált.

Vagy 8 évvel ezelőtt, akkor, mikor hősiünk csak a korecsmákban és azok tájékán (ha t. i. kidobták) kereste dicsőségét, — s ezt meg is találta, tanu rá a nem éppen eufonetikus név, melylyel ismerősei kitüntették s a mely bizonyára sem válogatott manierjeiről, sem nem fényes öltözetéről vette eredetét — akkor történt, hogy egy korecsmai verekedés alkalmával hősiünk úgy fejbe találta kólintani szegény Csiszár Jánost, hogy jó ideig nem is hitték, hogy életben maradhat; de nem halt meg, hanem nyomorék lett egész életére.

Puczér ur ellen megtéetett a feljelentés s mint hogy Csiszár előkelő családból való s maga is ügyvéd volt, Puczér uramat elfogták és nagyon keservessé vált volna az ő sorsa, ha közbe nem lép — dr. Heumann Ignác.

E kitűnő férfiú azóta országra szóló hírnévre vergődött. 1883. július 24-ike óta, a mikor a nyíregyházi megyeházában emlékezetes plaidoyerjét megtartotta, neve a jelenkor legjelesebb védői közt említettik. Ez a férfiú hatalmas tehetségével és ékesszólásával, fáradságtalan ügybuzgalmával megmentette Mikeczet a fegyháztól, sőt odáig vitte, hogy védenését a képzelhető legnagyobb büntetésre ítélték: hat havi börtönre.

Abból az időből vannak kelezve azok a fennemlített levelek. Irójuk, Mikecz József örök háláról ömlendezik, elnevezi Heumann legnagyobb jótevőjének, élte megmentőjének; és ugyanez az ur azóta sarat és szennyet dobált ugyanerre a Heumannra, elárasztotta ugyanezt a Heumannt mindazokkal a czimekkel, melyek befoglaltatnak az antiszemita kátéban, szidta, gyalázta és rágalmazta úgy, hogy ezért a tettért magáért is megérdemelte az — antiszemita vezérséget.

Valahogy ne higgyék, hogy védő és védenze közt talán valami összekocczanás történt. Dehogyan történt. Dr. Heumannnak az a hibája van, hogy nem minden emberrel áll szóba; büszke természetű s kevesen dicsekednek barátságával; de különösen érzékeny becsületére, I. párbaját Vay Györggyel. Puczér Józsi-val legfeljebb akkor állott szóba, mikor ez neki köszönetet mondott mentő védelméért; de Puczér ur azért mégis megtámadta, mert ez antiszemita szabály és mert másképen nem lehetett volna antiszemita vezérré.

Puczér Józsi urnak t. i. — lapja van. Az ismert boszorkánypör megindulása előtt Puczér Józsi egyideig irnok volt Apagy nevű falu jegyzőjénél, de — nem kutatom miért — hirtelenében felpofozták és a faluból kilódtották; elment aztán Polgár nagyközségbe adóbehajtóságúdnak, de ott sem járt jobban. Mintha sejtették

sült és megtette Persay ellen (ez az ur a kecskeméti mandatumra aspirál) a család miatti feljelentést.

Mezei röpiratában közzétesz több, Verhovai és Persay által hozzáintézett levelet, melyek közül adjuk a következőt:

„Tisztelt Mezei ur!

Persay elutazott. A mai költségekhez még 15 frtra van szükségem. Kérem legyen szives mulhatlanul még most intézkedni, hogy Jóska megvehesse a bélyegeket. Mert vasárnap csak délelőtt lehet venni.

Budapest, 1886. november 28.

Kész szolgálja Verhovai Gyula.“

„Igen tisztelt Mezei úr!

A postán érkezett pénz nem futja ki a napi kiadást. Persay pedig egyébképen nem intézkedett. Azért kérem legyen olyan jó, hogy eljöveteléig a még hiányzó összeget pótolja. A postán jött összeggel együtt 14 forintom van.

Ismételve kérem, mert én nem tudok mozdulni.

Őszinte tisztelettel

Budapest, 1886. nov. 19.

Verhovai.“

„Igen tisztelt Mezei ur!

Ne haragudjék, hogy ily korán terhére vagyok, de a tegnap kért összegre ma okvetlenül szükségem

van és pedig tizenöt forintot e sorok kézbesítője által tessék beküldeni, mert ha fél nyolcz óráig kezeim között nincs, nagy baj van.

Bp. május 20. tisztelettel Persay.“
(6 órakor reggel volt ez).

„Tisztelt Mezei ur!

Ha a pokol fenekéből is keríti elő, még ma 40 frtot hozzon be: mert igyis baj van! még pedig nagy.

tisztelettel Persay.“

„Tisztelt Mezei úr!

Még, ha zálogba kell is valamit tennie, — szóval mindenképen — segítsen ki kérem 26 frttal,

tiszteli Persay.“

Érdekes, hogy Mezei Sándor Verhovai és Persaynak még a ruhát is megvette; a röpirat erre vonatkozó része így hangzik:

„Képviselőtök (a röpirat a czeplédekhez van intézve) egész télen nem mehetett az utcára, de nem betegség következtében, hanem egyszerübb oknál fogva: nem volt téli kabátja, Persaynak pedig kilátszott a gatyája a bugyogóból, nem volt öltönye és én mint szt. Márton kinyújtam jobbomat és betakartam meztelenségüket.

volna, hogy nemes háta alapul szolgál majd az antiszemita világ terheinek, azt minden fogható eszközkel előkészítették nagy missiójára és utoljára, hogy a világtörténelem valahogy ott ne felejtse őt Polgáron, két pandurral kísértették ki a község határáig.

A megtisztelt férfit megértette a gyöngéd intést és elpályázott vissza Nyiregyházára, hol már készen találta a zavarost, melyből ő rövid egy esztendő alatt, hirnevet és lapot halászott ki.

Tudjuk, hogy azokban a napokban nálunk igen sok fej megbódult s hogy számtalanon voltak, kik egész komolyan hitték: no most a zsidókat kikergetik az országból. Ember, mint Puczér Józsi, kinek vesztetni valója nem volt, abba a boszorkányüstbe nagyon jól beillett. „Demosthenes“ aláírással örületes cikkeket kezdett irogatni a „Szabolcsmegyei Közlöny“-be. Elvtársai rögtön felismerték benne a jövő vezérét és alapítottak számára egy lapot, melyet „Ébredjünk“-nek nevezett el.

Ez a lap, melyet még az antiszemita is „irodalmi szemétdomb“-nak neveztek el, fennáll még most is, sőt szerkesztője, ki „becsülettel“ leülte azt a hat hónapot, melyre mult évben üzelmeiért elítélték, egész komolyan fellépni készül képviselőjelöltnek.

Pécsy Gábor jelenlegi nyiregyházi képviselő megválasztása után, a „Nyirvidék“ egynehány levelet tett közé, melyet a nagyszakálu hazafi a jelöltnek és főbb embereinek irt és melyben felajánlotta szolgálatát a kormánypártnak, ha fáradságát megjutalmazták, sőt megígérte: az általa vezetett egész antiszemita pártot beviszi majd a „zsidópártba“ ha . . . stb.

Puczér Józsi ezzel szemben az antiszemita kátéra utalhatott, melyben a szégyenérzés szégyennek mondatik. Mint igazi antiszemitanak végtére mindent el kellett követnie, hogy a zsidót és a zsidóbarátot megcsalja. Hogy ez neki nem sikerült, nem az ő büne.

Nézzétek meg ezt a fotografiát, hü képmása ez a nyiregyházi nagy antiszemita vezérnek. *Szabolcsi.*

Az elsőnek Nádler Sándornál vásároltam téli kabátot azon kikötéssel, hogy csak úgy ad, ha én a váltót aláírom, de biz ő képviselőtöknek egy krajczárt sem hitelez, — és az ő szeme előtt irtam alá a váltót, úgy mehetett Kassára. — Az utóbbinak Krausz Lipót fia urnál két öltönyt készíttettem, hogy emberek közé mehessen.“

Mezei a lakbért is fizette a nagy hazafiakért, és butorokat is ő vásárolt számukra. Mindezt Mezei okmányokkal bizonyítja, de ezért az urak nem átallották őt csuful kijátszani. Evvel mi ugyan egy cseppet sem törődünk, de az igenis elkészerít és megszegyenit bennünket, hogy ismét zsidó az, aki a „Függetlenség“-et istápolja, és hogy zsidók azok is, kik hirdetéseik által e lap további fennállását lehetővé teszik.

„Felül kell kerekednünk minden áron!“ mondá Verhovai Pokornyhoz (azóta öngyilkos lett), mikor a csángó-pénzekkel való manipulációja napvilágra került, és megirták hirhedt támadásukat a főállamügyész ellen.

„Felül kell kerekednünk minden áron!“ mondogathatták most is a megrémült függetlenségiak, és megirták alávaló támadásukat — Hegedüs ügyvéd ellen, ki Mezei ügyét képviseli a bíróság előtt. Verhovai elmondja ebben, hogy a zsidók bérgyilkost fogadtak fel ellene, de ő nem tett feljelentést. Hegedüs „egy hitvány és gaz zsidót bérelt fel, hogy támadjon szemtelenül és aljasul.“ A cikk aztán eldicséri, hogy a „Függetlenség“

Veres József interpellációja.

(Két levél.)

Székesfehérvár, márczius 22.

Tekintetes szerkesztő Ur! Keresztény vagyok ugyan, de a Veres József beszéde, mit a zsidók nevei ellen tartott, én is magyarosított nevű levén, igen kellemetlenül érintett. Eltekintve attól, mennyire szép az, mikor egy reformatus lelkész harlekin-köpenyt ölt magára és olyan élczekkel keresi a hatást, mint ha a gamin nyelvét öltögeti: egészen fölingerelt a hazugságok ama láncolata, mely beszédén végig húzódik. Eleitől fogva figyelemmel kísérem a névváltoztatások rovatát, egyetlen napot sem mulasztok el; de sohasem tapasztaltam, hogy zsidó valamely különösebb hangzásu magyar nevet vett volna fel, hanem igenis ellenkezőleg volt alkalmam olvasni, hogy keresztények Bátorira, Hunyadira vagy Petőfire cserélték vezetéknevüket. Lehetetlennek tartom, hogy Veres ne érezte volna, mily valótlanságot mond, helyesebben hogyan plagizál a „Bolond Istók“-ból, mikor holmi Eszterházy Arpád nevű zsidókról regél. Az sem áll, hogy megbélyegzett egyének egyszerűen új név segítségével mossák le a rájuk tapadt szennyet, mert névváltoztatásnál a kérvényhez csatolni kell a községi bizonyítványt arról, hogy a folyamodó büntetlen előéletű és a névváltoztatás ellen semmi akadály fenn nem forog; maga a kérvény pedig megelőző rendőri és hatósági megvizsgálás tárgyát képezi. S ugyancsak kevés bizalma lehet Veres urnak a névváltoztatás ügyében eljáró tisztviselők és hivatalok keresztényi erkölce iránt, ha őket ily visszaélések elősegítésére és palástolására képeseknek hiszi. A legvadabb állítás azonban az, hogy egy és ugyanazon személy többször is megváltoztatja nevét. — Hát ez lehetséges volna társadalmon kívül, de hogy milyen módon lehetséges ez rendezett államban, a hol minden, a mi a miniszter elé kerül tiz forumon megy keresztül, még pedig nem zsidó forumokon, erre nézve engedje meg a főtisztelendő ur, hogy szavai valóságában kétel-

ség“ mily „iszonyu anyagi és erkölcsi károkat tett a zsidóságban,“ (de az áruit az utolsó oldalán mégis ajánlgatja. Ez antiszemita moral) továbbá: „ez csak egy részlet a zsidók eselszövényeiből és gázságaiból stb.“

És ugyan ebben a számban, hol ez a cikk megjelent (márczius 25.) ott vannak a tulsó oldalon a zsidó hirdetések! E számnak 10 hirdetése van és köztük 8 zsidótól való. Ime a nevük:

Tiller M. és testv. katonai felszerelések.	Dr. Murányi Á. a „Magyar Háziasszony“-t ajánlja.
Gömöri és társa, butor-raktár.	Földvári J., fehérművek.
Agulár Dávid, cipő-raktár.	Keleti J., sérv-kötő.
Sternberg Ármin hangszergyár.	Policzer Mór, sérv-kötő. (Utóbbi azóta szavát adta, hogy nem hirdet többé a „Függ.“ben).

kedjem. Sűrűn közlekedvén zsidókkal, elég alkalmam volt erényeikkel és hibáikkal megismerkednem, de olyan okos, speculáns zsidót még nem láttam, a ki csak azért vesz el egy Regina nevű leányt nőül s csak azért neveztetni el leányát Rebekának, hogy majd egykor csődöt mondván, régi cégétáblája Kohn R. (Kohn Rudolf helyett) továbbra is megmaradhasson és előbb felesége (Regina), majd pedig ennek bukása után leánya (Rebeka) is használhassa az emberiség kimondhatatlan veszedelmére. Egyébként a névváltoztatás tekintetében körülbelül egyformán vagyok Veres urral a zsidókkal szemben, én is haragszom rájuk; még pedig azért, mert nem magyarosítják neveiket tömegesebben. Az, hogy az antisemiták boszankodnának, csak ösztönözheti őket, de nagyon kevés következetességre és bátorságra mutat előlük meghátrálni. Maradtam stb. A. B.

*

Budapest, 1887. márczius 20-án.

T. Szerkesztő Ur!

A képviselőház márczius 19-iki ülésében Veres József antiszemita képviselő interpellációt intézett a belügyminiszterhez az iránt, hogy a zsidók jogtalanul, anyakönyvbe be nem jegyzett, illetőleg a bejegyzettől eltérő egyéni (kereszt) neveket használnak. Hát az egyszer hallottunk antiszemita képviselőtől olyasmit is, ami nem egészen rágalom; vannak zsidók, akik mindjárt születésüktől kezdve két névvel bírnak, egy bejegyzett rituális névvel és egy polgári névvel, melyet azonban nem változtatnak tetszés szerint, hanem ez csak a régibb nemzedékre áll s már évek óta nem a rituális nevet jegyzik be az anyakönyvekbe. Mikor a zsidó sorozáshoz kerül, házasodik avagy legujabban már iskolai beiratáshoz, kiveszi az anyakönyvi kivonatot és ilyenkor értesül, hogy bizony őt nem Árpádnak, hanem Adolfnak hívják a törvény szerint, s azért legtöbbször fájó szívvel hagyja ott szép magyar nevét és veszi föl az anyakönyvit s azt meg is tartja azután mindvégig. *Aliquis.*

Még egy adat.

(H—r.) Vádolni szoktak bennünket, hogy nem vagyunk magyarok; sokszor odavágják szemünk közé, hogy a haza nekünk nem édes anyánk; kitagadják lelkünkől a magyar szellemet, testünkől a magyar vért; azonosítanak mindennel, a mi Magyarország ártalmára van: de mi szót sem vesztegetünk védelmünkre! Hisz a vakokat éppen olyan hasztalan figyelmeztetni a fényre, mint azokat, kiknek jó szemet, igaz lelket adott az isten! . . .

Nem szóban, nem frázisban vagyunk mi magyarok! Szóvirágokat sohsem akartuk a világ szemébe por gyanánt hinteni: a tettek emberei voltunk mindenkor.

Ez az egy tulajdonságunk, ez az egyetlen egy, hogy nem szó, de tettekben mutattuk meg: mi áll módunkban, — ez az egy őrizte meg fajunkat annyi évezred, annyi viszontagság után is. . . .

Tettek, fényes tettek — s nem szavak bizonyítják mindenkor azt is, hogy a mely nemzet bennünket kebelére fogadott, a mely nemzet mint a szerető anya emlőjével táplált bennünket: — annak a nemzetnek mi testév, vérévé váltunk.

Gyermeki szeretetünket, hálánkat igyekeztünk bebizonyítani mindég. A harcz ott talált a csatatéren, veszély a védők közt, áldozatok az áldozók sorában, a tudomány, a művészet, az irodalom, a kereskedelem, az ipar harczosaiközött.

Nem egy felhőt segített a haza homlokáról elsimítani a magyar-zsidóság, nem csak egyszer növelte a haza reményét s nem csak egy öröme megszerzésén fáradozott! . . .

És ez a tudat olyan jól esik nekünk; ez a tudat enyhíti csak azokat a sebeket, melyeket némelyek kegyetlen kézzel ütnek szívünkön . . .

Ez a tudat szorosabban kapcsol hazánkhoz; ez a tudat ösztönöz, hogy küzdelmünkben, melyet a haza javáért folytatunk, ne csüggedjünk; ez a tudat nyújt bizalmat a jövőhöz, hogy majd eljő az az idő, midőn nem lesz ember e hazában, ki ne fogadná testvéreül a magyar zsidót s nem lesz ember, ki kétségbe merje vonni magyarvultunkat.

Hiszen számtalanszor bebizonyítottuk már, hogy a magyar kenyér belejött a vérünkbe a magyarságot.

Márczius idusán, midőn az egész nemzetről lehullott a béklyó, csak a zsidót nem ismerték el szabadnak, csak a zsidót nem tartották testvérnek, csak zsidó nem élvezhette az egyenlőség szent jogát, (1867 megteremtette ezt is!) — de azért a zsidó ott küzdött a nemzet fiaival egy sorban a haza függetlenségeért. Pénz kellett: letette az eszme oltárára; vér kellett: szívesen áldozta fel! . . .

Csak egyik közelebbi számunkban adtuk ki a főváros zsidóságának márcziusi kiáltványát s ime most ismét abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a komáromi zsidó hitközség egy az 1848-ik évben kelt folyamodványát mutathatjuk be, mely fényesen igazolja állításunkat.

E folyamodványt a „Komáromi Lapok“ f. é. 12-ik száma közölte s így hangzik:

„Tekintetes Nemes Tanács!

A politikai jelen körülményekből meggyőződve arról, hogy e' hazának minden sorsú és vallású lakosai a' rend és csend' fentartására, és ez által a' közjöllét' előmozdítására minden áldozattal tartoznak; ezen Nemes Városban lakozó izraelita községnek a' Magyar hon iránti vonzalmát holt betűkben rajzolni fölöslegesnek tartván: ellenben azt a' cselekvés' terén tetteg annyival nagyobb mértékben kimutatni készek levén: alázatosan kinyilatkoztatjuk, hogy a' körülményekhez képest a' belső rend és csend' fentartására, sőt a' magyar hon kívülől fenyegethető veszélyeknek is elhárítására; községünknek minden egyes tagjai 's egyetemesen egész községünk is, vagyonával és életével áldozni elhatározta. Ennélfogva

Alázatosan kérjük a' tekintetes Nemes Tanácsot, méltóztassék az órserégnek helybeni fölállítására esetére hitsorsosainknak is az ahhoz járulhatást megengedni

s arra, sőt bármely áldozatra is fölszólíttatni; s ekképen alkalmat nyújtani arra, hogy tetteleg megmutassuk, miszerént a' magyar nemzet jobbléteért életünkkel és vagyonunkkal mi is készek vagyunk 's tudunk áldozni. Mely alázatos nyilatkozatunk és kérésünk mellett mély tisztelettel vagyunk 's maradunk

Rév-Komárom, márcz. 21. 1848.

Tekintetes Nemes Tanácsnak

alázatos szolgálói a' helybeli

izraelita közönség és annak nevében

Grünfeld Gábor,

Sönwald Kálmán,

Lövy Jakab,

Weisz Moritz,

Dr. Grünwald,

Weisz Lipót.

Ilyen adatok mellett büszkén hivatkozhatunk magyarvultunkra s éppen nem érezhetjük magunkat találva, midőn a vak gyűlölet, az önzés hazafiatlanságot lobbant szemünkre! . . .

48-óta sokkal több okunk, sokkal többjogunk van magunkat magyaroknak vallani; mert már nemcsak szívünk, lelkünk, szellemünk magyar, hanem nyelvünk is azzá lett s az lesz mindaddig, míg egy magyar szó csendül is meg e földön!

A magyar-zsidó szózata is ez: „H a z á d n a k r e n d ü l e t l e n ü l . . . !“

Mosakodás.

Vesszük a következő sorokat:

Tekintetes szerkesztő úr!

F. é. márczius hó 20-án becses lapjában a vonal alatt „Kik tartják fenn a Függetlenséget?“ czim alatt szerény egyéniséggemmel foglalkozik és engem oly elvetemedett embernek tüntet föl, ki méltón megérdemli nemcsak a zsidóság, de egyáltalában minden művelt ember megvetését; de miután informátiói tévesek és fölteszem, hogy szerkesztő ur jóhiszeműleg írta ezen cikket, azon meggyőződés reményében, hogy ezen rectificációnak becses lapjában helyet enged, fordulok szerkesztő urhoz.

A keresztény könyvnyomda felállítására írott közleménye egészen téves, mert ez már két évvel ezelőtt történt, de még akkor a „Függetlenség“ jó m a d a r a i t nem volt szerencsém személyesen ismerni, tehát nem én szedtem föl a czeglédiektől a pénzt a nyomdára, tudtommal ezt Verhovay Gyula teljhatalmu megbizottja Persay Ferencz hozta létre, és ezen nyomda mult évi augusztus hóban el is lett árverezve. — Remélem, hogy e héten kibocsájtott röpiratomról szerkesztő ur is bir tudomással és abban álláspontomat, mely cselekvéseimnek rugója volt, eléggé világosan kifejtettem; itt ismételten recapitulálok és ezek után nyugodt lelkiismerettel a közönség ítéletére bízom ügyemet.

Én a „Függetlenség“-et azért támogattam és a nyomdát azért rendeztem be, miután ugy Verhovay, mint teljhatalmu megbizottja Persay Ferencz több ízben tanuk előtt kijelentették, hogy beleunván a folytonos hiábavaló küzdelmekbe, miután ők csakis a véletlenségtől lettek ugyszólván az „antisemitismusba“ bele-sodorva, — ők nem is saját elvüket akasszák szegre, és a „Függetlenség“ oly színvonalra fog emelkedni mint hajdanában volt, nyujtsunk segítséget ezen cél elérésére, és ha ezen cél eléréjük, a „Független-

ség“-et, ugy mint az „Egyetértés“-sel történt egy consortiumnak jó summa pénzért el fogjuk adni és a nyereségben osztozkodni fogunk. — Igaz, hogy szemeim előtt lebegett ezen üzlet után engemet illető nyereség; de mindamellott azon missiot is véltem teljesíteni, hogy a jó üzlet mellett egy üdvös czélt is elérek, és ez volt törekvéseim főrugója. De „kutyából soha sem lesz szalonna,“ és én is azok közé tartozom, kik ezen emberek által megcsalva lettek, de remélem, hogy valahára vége lesz vetve ezen nyomorult aljas emberek teteteinek is. Van szerencsém egyszersmind kijelenteni, hogy Persay Ferencz ellen csalásért a bünyfenítő följelentés már megtétezt és erős meggyőződésem, hogy valahára ezen emberek gáztetteit a nemezis utóléri. — Én pedig nagyon is megérdemelttem sorsomat, miután ezen csango-pénzben megedzett honfiak jó hírnevét ismervén, közéjük keveredtem és a régi példabeszéd „ki korpa közé keveredik, megesszik a d . . . k“ rajtam beteljesült.

Fogadja tekintetes szerkesztő ur köszönetemet, melylyel maradok szerkesztő ur alázatos szolgálója

Kelt Budapest, 1887. márczius hó 25-én.

Mezei Sándor.

Az inkuiziczió karmai közt.

— Történeti elbeszélés. —

(2. folyt.)

Abarbanel már már odarohant, hogy feloldja kötelékeiből — ha a fájdalom le nem szegezte volna. A jelenvoltak közül is többen ellágyultak, szabadon akarták bocsájtani.

De egy morisko megelőzte őket. Vérben forgó szemekkel rohant Elvirára. Senki sem akadályozhatta meg. Magasra emelte törét — és a megkötözött nő szívébe mártotta. . .

Velőtrázó sikoly remegtette meg a barlangot, melyet a viszhang százszorosan adott vissza. . . Nagy ivben szökelt ki Elvira kebeléből a vér, piros, forró, gőzölgő vér. A test kinosan vonaglott, borzalommal fordultak el a jelenettől.

Az a moriskó pedig, kezében még a vértől párolgó törrel, erős hangon dörögte:

— Hát nem tudjátok, hogy e gyalázatos nő megmentésével, v a l a m e n n y i ü n k e t a v e s z é l y b e döntenétek? Vessen el inkább egy gonosz, mint száz meg száz ártatlan!

Abarbanel ebből már nem látott, nem hallott semmit sem — — Eszméletlenül rogyott össze.

Elvira kilehelte lelkét. A jelenvoltak sietve távoztak. Magukkal vitték Abarbanelt is. Lépteiket megkettőztették, hogy Marziába, tartózkodási helyükbe érjenek, a mi jó egy óra járásnyira feküdt a barlangtól — s hogy a reggeli 7 órai misében még részt vehessenek.

A hűvös hajnali lég magához térítette Abarbanelt, ki némán, maga elé bámulva, haladt tovább társaival.

Jó fél órányira voltak még a várostól. A szellő szárnyai elhozták a templomba hívó csengő ezüst szavát. Ez a lágy, ez a megbékítő, ez a felemelő csengés

most olyan rémesen hangzott! S mert a veszélyre figyelmeztetett: olyan borzalomgerjesztő volt...!

Csaknem futólépésben mentek, hogy ott legyenek még a mise megkezdése előtt a templomban, mindenik a maga helyén. Legjobban féltek a familiárisok, kiknek a szabályok értelmében legelőbb kellett megjelenniök az isteni tiszteleten s számon kellett tartaniok a távollevőket és elkésettéket, hogy bevádolhassák az inquisitio emberei előtt.

A rendes időre beérni már lehetlen volt. Vastag izzadtságcseppek gyöngyöztek le minden homlokról: a félelem, az előre látott veszély hírnökei voltak ezek. A hegyes sziklákon való mászkálás, mely megsebzett kezet, lábat, a fájdalom, a kín előérzete kimerített minden erőt, eltikkadtan kerültek el mindannyian a földön.

Negyedőrai pihenés után újra magokhoz tértek s tanácskoztak, hogy már most mihez fogjanak.

— Én határoztam; ha okosat akartok cselekedni: kövessetek! — mondá egy morisko.

— Szólj, mi a szándékod? kérdezte a többi.

— Tudjátok-e milyen pompás sor vár reánk? Az inquisitorok hivatalból kíváncsiak lesznek, vajjon miért késtünk le az istenitiszteletről. Hogy az okot megtudják, hát majd nyakon csipnek bennünket, beledugnak valami sötét ólomkamrába gondolkozni. Óh, de azért rólunk meg nem fognak feledkezni a jó urak. Ha egy kicsit el leszünk gyötörve az éhségtől, majd fölhívatnak a tárgyalási terembe, pompás ételeket raknak elénk, hogy vallomás közben megjőjjön az étvágyunk; sőt innivalót is adnak majd! Szépen lefektetnek egy padra, jól leszorítanak, aztán úgy csepegtetik majd torkunkba, a nektárt. Ha őszintén bevallunk mindent: akkor engedékenységük jeléül az első autodafénál csak megégetnek bennünket, mert porainkat bizonyára drága urnákban akarják megőrizni; ha pedig mindent konokul tagadunk: úgy csak a kinzópadra kerülünk s darabonként szednek szét. Ugy-e ez aztán pompás jövő? — s olyan jóízűen nevetett utána, hogy az embernek a velejét járta át a kaczagás.

— Óh, tudjuk, fájdalom, jól tudjuk mi is ezt. De hát lássuk a tervet?

— Haljunk meg saját jószántunkból! — Látjátok ott azt a sziklacsuesot s ott alatta azt a mély szakadást?! Puha ágy van ott megvetve a mi számunkra! Egy elhatározó pillanat, egy ugrás csak, — aztán nincs többé fájdalom, nincs szenvedés, se kín; az álom örök lesz, s a béke közös!

Csodálkozva tekintettek rája mindannyian.

— Nardine, Ismael, Harun, akartok e követni? Meghalni szépen, meghalni együtt szebb, — mint gyalázatosan s egymás kinját végig szenvedni! — szolt neje s két gyermeke felé fordulva, kik most körülfigták s remegve kulcsolták át karjaikkal. — Tehát jertek kövessetek!

(Folytatása következik.)

Gyöngyszemek a talmudból.

Oda, hova hajdan a hatalmas vitéz fegyvereit aggattá, oda akasztja most a juhász tarisznyáját. (Nagy ember helyét sokszor törpe utód tölti be).

*

Rav Ula, ki a szentföldön született, Babyloniában halt meg. Halála előtt keservesen sirt. Tanítványai vigasztalására, hogy elviszik holttestét Palesztinába, így felelt: Jaj nekem, hogy csak mint hullát fektetnek majd anyám keblére! Jaj nekem, hogy utolsó leheletem nem vegyülhet szent hazám levegőjével! Tudjátok meg, hogy csak az, ki idegen földön hal meg, érzi legjobban, hogy a legszentebb e világon a haza.

*

Jaj a népnek, melynek egy koronája, de két királya van.

*

Boldog a nép, melynek királya szabad! (Nem vezeteti magát sem szenvedélyei, sem rossz tanácsoccai által).

*

A csalás bűn, akár bálvány-imádóval, akár izraelitával szemben.

Szükségesnek tartjuk eme sententiának eredeti szövegét idézni, hogy meggyőződhessek mindenki, miszerint eme kategorikus tilalom nemcsak benn foglaltatik a zsidó kodexben, hanem egyik alaptételét is képezi. A szöveg így hangzik:

Oszur l'ramosz esz b'né odom, v'echod akum, v'echod jisroel sovim.

Előfordul Jad hachazaka az adás-vevésről szóló halachaban (Hilchosz mászo-umáton) 18. szakasz.

*

Ha járvány dühöng a városban, nem szabad különbséget tenni zsidó és más nemzetiségű betegek közt. Ápoljátok és segítsétek a máshitű betegeket épügy, mint a zsidó betegeket.

(Megtalálhatják ezt antiszemita barátaink eredetiben a talmud Gitin című traktatusában 61. lapon, hol az idézett pont a Misna bekezdését képezi).

*

A mit gyermekkorodban tanultál, azt nem felejtet el havas fővel sem.

*

Inkább akarok pestisben dögöt látni, mint egy tudóst, kiben nincsen önismeret.

*

Nem hiában vegyül a csóka a varjuk közé: egy osztályból valók.

*

A ki idegen gyermeket oktat és nevel, olybá tekintetik, mintha ő teremtette volna.

*

Ha a „minhag“-ot visszafelé olvasod, „gáhinam“ lesz belőle. (Mennyi bölcsesség e rövid mondatban! „Minhag“-ot, mi szokást, uzust jelent a héber ugyanazon betűkkel írja, mint a gehinam = pokol szót, csak hogy épen megfordított rendben: גהינם=מנהג. Ha a „minhag“-ot visszafelé, azaz helytelenül alkalmazzák, csak baj és jaj forrásává (gáhinommá) válhatik. És valóban az uzushoz nem helyén való a nyakas ragaszkodás, a ferde alkalmazás, sokszor idézte már elő a gyehehnát.

*

Ne olvasd a sirkövek felirását, mert ez sok bajt okozhat neked. (A sirkövekről ítélve, csakis becsületes és jóra való emberek népesítik e földet. Ezt hinni pedig nem jó.)

Talmudista.

Előfizetési felhívás!

Tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, teljes tisztelettel kérjük, méltóztassanak előfizetéseiket megújítani, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne történjék.

Előfizetési feltételek:

egész évre 7 frt — kr.
fél évre 3 frt 50 kr.
negyed évre 1 frt 75 kr.

Papok, tanítók és községi hivatalnokoknak:

egész évre 6 frt — kr.
fél évre 3 frt — kr.
negyed évre 1 frt 50 kr.

Az „Egyenlőség“

szerkesztősége és kiadóhivatala

Budapest, Arany János-utca 1.

Hazai hírek.

— **A zsidó-magyar közmívelődési-egylet** érdekében működő bizottság egyik közelebbi gyűlésén elhatározta, hogy f. hó 31-én az izr. hitközség dohány utcai dísztermében d. u. fél kettőre közgyűlést hív egybe, amit az érdeklődő egyetemi ifjúságnak szives tudomásvétel végett figyelmébe ajánlunk.

— **Nyiregyházán** megváltozott a hangulat. A képviselőjelöltségre e napokban Pesten járt deputáció, melynek tagjai közt két megtért antiszemita Maurer Károly és Treitler dr. szépen megfért hitsorsainkkal, köztük Czukor József dr. ügyvéddel, a nyiregyházai izr. hitközség elnökével, Baruch Mór dr., Glück Dávid, Halassy János, Klar Dezső és Klar Lajossal, — Fabinyi igazságügyminisztert kérte fel, ki midőn ezt elfogadta. figyelemreméltó nyilatkozatot tett. Azt mondta ugyanis: „Sok felekezet van, igaz, a mi hazánkban; de kívánatos, hogy mindegyikök maradjon meg hitében. A vallás iránti szeretet azonban első sorban a más vallások iránti türelemben, és a más felekezetek hívei iránt való felebaráti szeretetben nyilatkozzék meg!“ Mi meg azt hiszük, hogy ha sok hitfelekezet van is hazánkban, mindazonáltal ebben a hitben, melyet Fabinyi olyan röviden foglalt össze, minden józanul gondolkozó ember egy!

— **A népfölkelés és a zsidók.** A vallás- és a közoktatásügyi miniszter hivatkozva a honvédelmi miniszter által a népfelkelők összeírása és nyilvántartása tárgyában kiadott rendeletre, körrendeletre, körrendeletileg felhívta az összes törvényhatóságokat: utasítsák a zsidó anyakönyvvezetőket, hogy minden népfölkelésre kötelezett egyénnek elhalálózásáról nyujtsák be a halálózási lajstrom kivonatát tartózkodási helyök közigazgatási hatóságához. A közigazgatási törvényhatóság a főlvételt az elhalálózott illetőségi községének adja ki.

— **A népfölkelő tiszti tanfolyamban** 3 orsz. képviselő hitsorsosunkat is ott találjuk: Neményi Ambrust, Erényi Ullmann Sándor dr.-t. a gyalogosok és Megyeri Krausz Lajost a huszárok közt. Nem regisztrálnók a dolgot, mert nagyon természetesnek talál-

juk, hogy hazánk minden egyes fia — tartozzék bármínő felekezethez — be akarja bizonyítani, hogy Magyarországnban édes anyját látja! De rendesen szemünkre szokta lobbantani egy bizonyos embercsozó, hogy mi zsidók minden áron kihuzzuk magunkat a véradó alól, hogy mi teremjük a Broozereket! Hát megmondjuk ezeknek a tisztelt uraknak, hogy sem Ullmann Sándor, sem Megyeri Krausz nem volna köteles részt venni a népfölkelésben, mert míg az örökösen kí van váltva, addig emez a 42-ik évet már meghaladta. Evvel igazolják azt, hogy különb magyarok, mint megtámadóik — s hogy ők nem frázisokban ajánlják fel szolgálataikat a hazának — hanem tettekbén!

— **Szemecz Emil** orsz. képviselő például mindjárt egészen másképen szolgálja e hont. Ő kegyelme nemcsak a zsidókat szokta lepiszkolni — ha ugyan képes erre — hanem a budapesti törvényszék birói testületével is így bánt. — Persze a budapesti törvényszék becsületének sárba tiprása, — bár az nem „700,000 ember“-é, sokkal veszélyesebb valami, mint a zsidóké. Ezt eklatansul bizonyítja minapi elítéltetése, melynek értelmében 2 havi fogházban és 100 frt pénzbüntetésben marasztalták el, — mit azonban Soós Kálmán dr., kir. alügyész — s valószínűleg maga Szemecz is keveselvén a büntetés súlyosbitása végett fellebbezett.

— **Horváth Vilmos Károlyban**, a „Paprika Jancsi“ hirhedt szerkesztőjében, párja is akadt Szemecznek. Fzt az elvtársát pedig Székesfehérvárott ítelték el a büntető törvénykönyv 176. §. szerint személyeken elkövetett erőszak miatt, a 69. §. értelmében felbujtásért, a 295. §-ba ütköző párbaj-kihívásért; a 332. §. fumi-gálása miatt magánlak megsértés miatt; a 351. §. ismerése daczára zsarolás miatt; a 379. §. megsértése a csalás miatt és végre a közrend elleni kihágásért — 2 évi fogházra, 3 évi hivatalvesztésre, politikai jogai felfüggesztésére és ráadásul 50—50 frtnyi pénzbírságra. A büntetést azonban ő is alighanem keveseli mert fellebbezett.

— **Esküvő.** Davidcho M. Haim a Budapesten tartozkodó szerb alkonzul Hold Adél urhölgygyel a dohányutcai templomban f. hó 24-én tartotta meg esküvőjét. Az esküvőnél, melynek szertartásait Kayserling dr. hitszónok végezte, ott láttuk Steics Péter főkonzult, Ullmann Pál konzult, Popovits Istvánt és a szerb kolónia számos tagját.

— **A budai izr. nőegylet** a VI. és VII. kerületi kör dísztermében f. hó 19-én fényes bált rendezett, mely minden tekintetben az idej mulatságok egyik leg-sikerültebbjének jelezhető. A kivilágos kivraddig hauszenak örvendő tánczkedv egy egész kis summát szerzett a jótékony célra. A díszes és előkelő közönség közt ott láttuk: Országh Sándor dr., és Darányi Ignác dr., orsz. képviselőket továbbá Török főkapitányt. A bálanya tisztét az elnök: Schubert Edéné töltötte be.

— **Lőw Lázár**, rabbi S.-A.-Ujhelyen f. hó 3-án igen meleg hangú beszédben bucsuzott el a hitközségtől s könyekre fakasztotta hallgatóit. — Este bucsulakomát ültek melyen a hitközség tagjai kérve-kérték a körük-ből távozó jeles férfit, hogy ne feledkezzék meg egészen róluk, mire főt. Lőw ur megígérte, hogy annyira nem szándékszik róluk megfeledkezni, miszerint évenkint 4 templomi szónoklatot fog körünkben tartani. Az orth. hitközség néhány nap mulva tiszteletbeli tagjává is megválasztotta a jeles rabbit, a ki családjával nem-sokára Angolországba utazik.

— **Jubileum.** Fürst Jakab fővárosi nagykereskedő f. hó 20-án ünnepelte meg üzlete fennállásának 25-ik évfordulóját. A nagykereskedőt személyzetének egy 10 tagu küldöttsége, melynek szóvivője V o b l Károly volt — melegen üdvözölte ez alkalomból. Az ünnepeltet számosan üdvözölték a kereskedővilág elitejéből is. Este szűkebb körben banketten gyűltek össze, és sok jeles toasztnak megszületését ünnepelték meg kedélyesen.

— **Zimandyt kerületében,** Szenitzben ugylátszik megunták már herostratosi dicsőségével egyetemben; mert a diadalra számító kormánypart T a r n ó c z y Gusztávot kérte fel a legközelebb megejtendő választásra jelöltül, mit Tarnóczy szívesen fogadott el.

— **Mármaros-Szigetből** írják nekünk, hogy a pártokra szakadt zsidóság ügye mindinkább közeledik a békés megoldás felé. Mindenik fél választott két bizalmi férfit, a kik érdekeit képviselve megegyezésre jussanak.

— **A szentesi izr. nőegylet** f. hó 13-án tartotta meg évi rendes és tisztújító közgyűlését. — Elnökké egyhangulag: Pollák Sándornét választották meg, miután azonban az egylet ügyeit sokáig elismerésre méltóan vezetett urnő semmikép sem akarta elfogadni a neki felejtelt tisztet, helyébe Schlesinger Károly dr.-nét választották meg. Titkárrá Polláček Albertnét, pénztárossá Czukkermann Ignácznét, ellenőrré ifju Löwy Lipótnét választották meg a a folyó évre.

— **96 éves bálanyjuk** volt a zsidóknak Déva-Ványán f. hó 10-én megtartott táncmulatságukon, melyet az odaváló nőegylet jótékony czélből tartott. Grosz Rozália az egylet elnöknője töltötte be ezt a szép tisztet — még pedig minden tekintetben úgy, mint a legtűzrólpattantabb menyecske s esti 8 órától hajnali 3 óráig ugyancsak jókedve volt.

— **Izraelita ösztöndíjak.** Az országos magyar izr. ösztöndíjgyelet választmánya az 1886—7. tanévre kihirdetett ösztöndíjakat f. hó 16-án tartott ülésében a következő folyamodóknak adományozta: 1) a báró Eötvös József-féle 200 frtos ösztöndíjat két egyenlő részben: a) Schönfeld Samu (Pór-Magasi) IV. éves joghallgatónak; b) Abeles Károly (Budapest) IV. é. orvostanhallgatónak; 2) a báró Popper Lipót-féle 100 frtos ösztöndíjat Horn Henrik (Hlinik) II. é. jh. Budapesten; 3) a dr. Oesterreicher Ede-féle 100 frtos ösztöndíjat Schwarz Béla (Budapest) II. é. orvostanhallgatónak; 4) a Fochs M. L.-féle 100 frtos ösztöndíjat Eisler Mátyás (Páthy) rabbiképző-intézeti hallgatónak Budapesten; 5) a Fochs Johanna-féle 100 frtos ösztöndíjat Baumgarten Sámuel (Budapest) V. é. orv. n. Budapesten; 6) A Schreiber Mór és Ernesztina-féle 100 frtos ösztöndíjat Tigermann Mór (Budapest) II. é. orv. n. Budapesten; 7) a Sternthal Arthur-féle 100 frtos ösztöndíjat Wohl József (N.-Várad) III. é. orv. n. Budapesten; 8) a Kohn Salamon és Jozsefa-féle 100 frtos ösztöndíjat Langer Benő (Szeghegy) IV. é. műegyetemi hallgatónak Budapest; 9) a Neumann Julia és Neumann Miksa-féle 100 frtos ösztöndíjat Kemény Sándor (D.-Földvár) II. é. m. h. Budapesten; 10) a Sváb Lőrincz-féle 100 frtos ösztöndíjat Mohr Mihály (Szarvas) szigorló orvosnak Budapesten; 11) a Schwarz Ábrahám és neje-féle 100 frtos ösztöndíjat Schiff Ernő (Gáborján) V. é. orv. n. Budapesten; 12) a dr. Rózsay József-féle 100 frtos ösztöndíjat Justus Jakab (Mohács) III. é. o. n. Budapesten; 13) a dr. Böhms Jakab-féle 100 frtos ösztöndíjat Kuffler Hugó (T.-Szt.-Márton) IV. orv. n. Budapesten; 14) a Singer Vilmos-féle 100 frtos ösztöndíjat Hailbrunn Arthur (Zenta) II. é. orv. h. Budapesten; továbbá 13 egyenként 100 frtos egyleti ösztöndíjat: 15) Spitzer Adolf (Parabuty) I. é. orv. n. Budapest; 16) Goldner Gyula (R.-Keresztur) szig. orv. Buda-

pesten; 17) Tandlich Mór (Mátyásfalva) II. é. orv. növ. Budapest; 18) Jellinek Miksa (Alsó-Stubinya) III. é. j. h. Budapest; 19) Berényi Sándor (Bicske) III. é. j. h. Budapest; 20) Weiszfeld Vilmos (Sümege) I. é. j. h. Budapest; 21) Tauszk Alajos (Trnove) I. é. j. h. Budapest; 22) Polláček Salamon (János-háza) I. é. j. h. Budapest; 23) Héber Bernát (Kecskemét) bölcsész hallgató Budapest; 24) Waldapfel János (Zábláth) bölcsész hallgató Budapest; 25) Kohn Armin (Sziács) rabbiképzőintézeti hallgatónak Budapest; 26) Kohlbach Bernáth (Liptó-Szent-Miklós) rabbiképzőintézeti hallgatónak Budapest; 27) El-sász Bernáth (Érsekújvár) rabbiképzőintézeti hallgatónak Budapest; végül 4 egyenként 50 frtos egyleti ösztöndíjat: 28) Strauss Győző (Babin) I. é. m. e. h. Budapest; 29) Hegedüs Armin (Szécsény) I. é. m. e. h. Budapest; 30) Ungár Simon (N.-Várad) orsz. rabbiképzőintézeti hallgatónak; 31) Fischer Ede (Bella) orsz. rabbiképzőintézeti hallgatónak Budapest. Összesen pályázott 133 folyamodó, a kiknek tulnyomó része az előirt s egy ösztöndíj elnyeréséhez szükségelt minősítvénynyel birt ugyan, de az egyletnek szerény anyagviszonyai miatt kérelmük tekintetbe vehető nem volt. Összes folyamodók benyújtott kérvényeiket dr. Simon József egyleti titkár urnál (V. fürdő-utca 10 sz.) átvehetik.

Külföldi hírek.

— **A megboldogult Wertheimer lovag** temetése Bécsben a napokban ment ritka fényvel és pompával végbe. A halottas kocsit előtt gyászlobogóval haladtak az árva gyermekek, a jótékony intézetek, az egyesületek és társulatok küldöttségei, melyeknek számát adni lehetetlen. A ragyogó diszú kocsit a gyászoló családon kívül Bécs egész előkelősége követé. Az izr. hitközség impozáns küldöttségén kívül, melyet Cohn Arminio, hitk. elnök vezetett, ott voltak: Hye báró és Königs w a r t e r báró, az urakháza tagjai, Dr. Bloch és Dr. Jaques képviselők, Weilen lovag és Schembera, a „Concordia“ irói egylet elnökei, Dr. Frankl lovag, iró, Bauer lovag, igazgató, Goldschmidt és Pfeiffer lovagok s még számosan Bécs elite köreiből. A közp. temetőben a nyitott sir előtt Dr. Jellinek és Dr. Güdemann tartottak megható gyászbeszédeket, a „Concordia“ nevében pedig Schember mondott könyezésig megindító istenhozzádot. Béke poraira és áldás emlékére!

A tuniszi zsidók e napokban zavargást idéztek elő. Egy temetés alkalmával ugyanis összegyűltek a temetőben, s midőn a rendőrség távozásra szólította fel őket, tüntetve vonultak a városház elé, éltették Olaszországot és lehurrogták a tuniszi törvényhatóságot, mert egy újabb, a temetésekre vonatkozó rendeletével lehetlenné tevé a zsidóknak őseik vallásának hagyományos szertartása gyakorlását. Ezért szálltak ők sikra. Massicault, Tunis főkormányzója a nála járt Zadok Kahn, párisi főrabbinak s a párisi zsidó konzisztorium delegátusainak azon ígéretet tevé, hogy ezentul a zsidókat vallásos szertartásaik gyakorlásában nem fogják zavarni. Franciaországtól, az igazi liberalizmus hazájától mást nem is lehetett várni.

— **A Jassiban** székelő „Alliance antisr. univ.“ vezért cserélt, amennyiben volt vezére Maroio oly dolgokat művelt, melyek még az antiszemita szemében is — enyhén szólva — tisztátalanoknak tündek fel, pedig ez már nagy szó, s így a vezér most Gherghel senator lett.

— **A prágai zsidó hitközség** mély gyászba borult. Dr. Wiener Friegyes lovag ugyanis a mult héten megszűnt élni. Temetése oly impozáns, oly fényes

volt, hogy olyat Prágában már rég nem láttak. A halottas menetet 800 munkás nyitotta meg, őket követték Kraus báró ó exellentíája, Csehország helytartója, Temnitscha lovag ó exellentíája, az orsz. főtörvényszék elnöke, a jogi egyetem dékán a diszöltönyben, Chertek báró, az országos pénzügyigazgatóság elnöke, Stejskal lovag, kir. tanácsos és rendőrségi igazgató, az ügyvédi kamarák küldöttsége Dr. Zahn lovag, ügyész és Dr. Lederer, kamarai elnök vezetése alatt, szóval Prága összes notábilítása. A hatfogatú diszkocsit közvetlenül a zsidóhitkötség képviselői követték élükön Dr. Hirsch főrabbiival, továbbá Auersperg Károly herceg ó fensége, gróf Thun Oswald ó exellentíája és még számos előkelőség. A merre a menet csak elhaladt, mindenütt be valának a boltok zárva. A temetési szertartásokat Dr. Hirsch, főrabbi végezte. Fényeskedjék az elhunynak az örök világosság!

— **A bécsi község tanácsba** a Lipótváros két zsidót választott, u. m. Stiaszny csász. tanácsost és Mayer Zsigmond nagykereskedőt.

— **Böckel-Capistrano** a német képviselőházban nemcsak korra, hanem tudományra és műveltségre nézve is a legfiatalabb. Ezt mutatja szüzbeszéde is, melyet a napokban a posta- és táviradaügyek tárgyalásánál tartott. Az antiszemita felette restelik, hogy Böckel már első fellépésénél annyira blamáta magát, hogy az egész ház csak úgy rengett a kacajától. Beszéde befejeztével ugyanis felállott Stefán, postafőigazgató s többek közt ezeket mondá: „Ama 20 év alatt, mióta mint kormánybiztos a magas ház tanácskozásaiban részt veszek, még nem hallottam oly beszédet, mely annyi hazugságot és badarságot tartalmazott volna, mint Böckel ur beszéde!” (Szünni nem akaró taps és kacaj.)

— **Scharf Móricz.** Évek multak el a híres tiszai dráma lefolyása óta, de azért sokak előtt Móricz borzalmat keltő vallomása és viselkedése atyja irányában még most is rejtély. Párisban a híres dr. Bernheim tanártól most egy munka jelent meg, mely behatóan foglalkozik ezen pszichológiai talánnyal. E hírneves természettudós és lélekbuvár alaposan mutatja ki, hogy Scharf Móriczot fenyegetés-, verés- és megrettentéssel bizonyos beteges állapotba hozták, melyben ő kinzóinak mintegy rabjává, tehetetlen eszközévé vált. A kik ismerik a suggestio hatását, azok könnyen megérthetik ezt. Különbben nálunk Jendrassik tanár ur csak nemrég mutatott be ilyen kísérleteket, melyek a mellett bizonyítanak, hogy az ember oly beteges állapotba hozható, hogy megszűnik öntudattal bírni s mások parancsainak leszen rabjává. Dr. Forell a zürichi egyetem híres tanára is e nézetnek hódol és ily alapon fejti meg ama pszichológiai rejtélyt.

Dr. Grósz Dávid.

Az „Egyenlőség“ eredeti elbeszélése

Irta: **Dr. Bácskai Albert.**

(XIII. folytatás.)

A Frau von Kohn ki nem fogyott a beszédből és mialatt beszélt és fejét hevesen rázogató, nagy tornyas kalapján a fekete gyöngyök, a piros rózsa szirmai, a tengerike madár szárnyai és a hullámzó zabalász élénk zizegést hallattak, mint a tónak nádasa, ha a szél megrázza.

A Frau von Kohn csodákat tudott beszélni az ó eddigi sikeres működéseiről, megjegyezte, hogy ne tekintse ám ót Dávid olyan közönséges házasságkerítőnek, mint amilyenek amott ülnek a szomszéd asztalnál, ó már grófokat is acquirált egyik-másik gazdag zsidó tőzsérnek és ó előtte nyitva áll minden ajtó, a Lipótváros legelőkelőbb házaiban is egyenesen a szalonba szokták ót bevezetni a mamák . . . Az igaz, hogy ó rendesen és a viszonyokhoz képest jól is szokta magát megfizettetni, de az ó „kundschaftjai“ elmondhatják ám, hogy jól is lettek kiszolgálva.

(Dávid észrevette, hogy ez utolsó mondásnál a Frau von Kohn emeletes kalapján drótrafűzött kenderike madár hevesen igent bólintott kis fejcskéjével, — a Rézike kis kolibri madarainak halványuló emléke nyilalt át keblén; hacsak egy csipetnyi kétely is lakozott volna lelkében a termetes Frau von Kohn beszéde iránt, az is eloszlott e perczen.)

A szomszéd asztalnál ülő hölgyek olyan barátságos tekinteteket löveltek át a Frau von Kohnra, mint mikor az egyik boltos a concurrense boltjába látja belépni a vevőt; de sőt azt is hallani vélte Dávid, amint az egyik dáma így csititgató a másikat, hogy „ugyan hágyd el kérlek, valami óbudai szappanoslegény lesz az háromszáz forintos hozománnyal, azért ugyan nem beszélném ki ugy a tudómet, mint ahogy a Frau Kohn teszi“ . . .

„Is most kemény vallatóra lett fogva Dávid. Hány éves, hova való, hány szigorlata van még hátra és mik lennének az igényei . . . no természetesen csakis a hozomány mennyisége tekintetében.

Dávid megmondott őszintén mindent, csak a hozomány mennyisége iránt nem tudtak hamarosan tisztába jönni, mert amíg Dávid ezt az illető kisasszony földi bájainak mérveitől szerette volna függővé tenni, addig a Frau Kohnnak rendkívül plausibilis érvei voltak a földi bájak mulandósága, és a lelki erények tartóssága tekintetében, de sőt ki sem fogyott a Frau Kohn az olyan példák elsorolásából, a melyeknél a mulandó érzéki bájokon felgerjedett heves szerelem tüze gyorsan hamvadt el és nem győzé a gyarló emberiség ama gyöngéjét és elfogultságát ostorozni, hogy mulandó testi bájak cziczomáját többre becsüli az egyedül üdvözítő lelki erényeknél.

Nem, még ennél is tovább ment a Frau Kohn, egy költői hasonlatot is hozott fel a rengeteg sötétjében elrejtett szerény ibolyáról és az a bohó kis kitömött kenderike erre is csak igent bólintott a fejével, nyilván nem vevén észre, hogy habár a hasonlatok rendesen sántítanak, a Frau Kohn hasonlata nemcsak biczczenett, de mankón járt; mert a mig az erdő sűrűjében rejlő ibolya köztudomás szerint csinos és kedvelt virága a kora tavasznak, addig Schwarzkopf Rosalia kisasszony (— mondanunk sem kell talán, hogy ennél a névnél állapodtak meg a felek a Frau Kohn noteskönyvében) — ismétlem a Schwarzkopf Rosalia

kísasszony a különben is mulandó földi bájakkal oly kevéssé rendelkezett, hogy irigyei azt állították róla, mikép éppen ilyen fogyatkozásai miatt egy élelmes vállalkozó belépti díjak mellett mutogathatná és jövedelméből tisztességesen eltartathatna egy nagy családot.

De ne csépeljünk üres szalmát. Eltekintve már fennebb ecsetelt mulandó és hivságos voltától, — most komolyan kérjük, hogy hát mi az, amit az emberek szépek neveznek.

A tudósok évszázadok óta veszekszenek már e fogalom helyes meghatározása felett és nem tudnak vele tisztába jönni, mert ami egy embernek tetszik, — az ritkán tetszik a másiknak.

(Folytatása következik.)

Szerkesztői posta.

Többeknek Budapest. Piszkos ráfogás; Dr. Ónodi Adolf úr nem áll egy makula mákszemnyi rokonságban sem Ónody Gézával.

R. J. urnak Czegléd. Ön jól értesült. A „Fügetlenség“ szerkesztősége és kiadóhivatala csakugyan lakást változtat, még pedig jövő hó elején. Hogy hova huzcolkodnak a meghuzcolt urak? A hajléktalanok menhelyére, (Rottenbiller-utca) hova majd az előfizetési pénzek is czimzendők lesznek.

B. S. urnak Nyiregyháza. Ohó uram, Ön téved Lévai József nek ama híres szép verse: „Mikes buja“ és nem „Mikecz buja“. Ambátor semmi kifogásunk az ellen, hogy Mikecz úr is búsuljon. Elég nagy a feje! — Abban azonban igaza van, hogy Mikecz úr ir „Demosthenes“ név alatt. De nehogy ezért azt higgye, hogy Demesthenes is irt „Mikecz“ név alatt!

E. urnak Búd Sz.-Mihály és K. urnak Baján. Rút úr „szép maszk“ óhajt maradni.

H I R D E T É S E K.

Köszénbánya- és téglagyár-társulat Pesten.

A t. cz. részvényesek ezennel az 1887. évi április 12-én délelőtti 10 órakor a társulat központi irodájában (Budapest, Nádor-utca 16. sz. alatt II. emelet) tartandó ez évi

XIX. rendes közgyűlésre

tisztelettel meghívataknak.

A közgyűlés tárgyai:

Az igazgatóság által előterjesztett 1886. évi üzleti jelentés fölött való határozathozatal. — 2. Határozat a felügyelőbizottság jelentése fölött. — 3. Határozat a nyemény hovaforditása iránt. — 4. A felügyelőbizottság megválasztása.

Az alapszabályok 13. §-a szerint a szavazatjog gyakorolhatásához szükséges a részvényeket legkésőbb három nappal a közgyűlés előtt letéteményezni. Az ez évi közgyűlésre nézve az igazg. intézményezési helyül a társulat pénztárát (Budapest, Nádor-utca 16. szám II. emelet) és a magyar általános hitelbankot (Budapest) jelölte ki.

A letett részvényekről egy nyugtatvány adatik, melynek visszaadása után a közgyűlés bevégeztével a letett részvények visszaszolgáltatnak és egy különös igazolási jegy állittatik ki, melyre a szavazatok száma feljegyeztetik, a mely igazolásul szolgál a közgyűlésbe való belépésre. Ot részvény birtokolása egy szavazatra jogosit, azonban egy részvényes saját nevében vagy más részvényesek képviselétében együttvéve 100 szavazatnál többet nem gyakorolhat. A kereskedelmi törvény 198. § a értelmében a mérleg és a jelentés a közgyűlés előtt 8 nappal a társulat központi irodájában (Budapest, Nádor-utca 16. sz.) a részvényesek rendelkezésére áll.

Budapest, 1887 márczius 19.

Az igazgatóság.

LANDESMANN LIPÓT

fiu-nevelő-intézete

SZABADKÁN (Bácska.)

Lelkiismeretes oktatás a kereskedőnek és gazdasznak szükséges legfőbb előismeretekben. Előkészítés az egyéves önkéntességre jogosító vizsga letételére. Belakás a leghiresebb kereskedelmi neveldek mintájára. Vallás-erkölesi nevelés.

Gondos felügyelet. Mérsékelt árak.

Gyenge testalkatu vagy nehéz felfogásu 6—16 éves fiuk számára kiválóan ajánlható.

Beléphetni jelenleg is — Értesítő ingyen.

Szombaton és ünneppnapokon előadás nem tartatik.

Brünni kelméket
elegans

nyári öltözetre

3-10 méteres szelvényekben, minden szelvény 4 bőcsi róf.

frt 4.80 igen finom
frt 7.— legfinomabb
frt 10.50 legeslegfin.

valódi gyapjuból, valamint kamgarn és felsőkabát kelméket, ugyszintén utazó-plaidokat drb-ját 4 és 6 frtért szállit az ő szeg utánvétele mellett a szilárd és jóhírűnek ismert posztógyári raktár

SIEGEL-IMHOF

Brünnben, Ferdinandgasse Nr. 34.

Magyarázat. Minden szelvény 3-10 mtr. hosszu és 136 cm. széles, s így teljesen elegendő egy tökéletes férfi-öltözetre. A fönnebbi ezég ismeretes szilárdsága és jelentékeny munkaképessége kezeskodik arról, hogy csak a legjobb áru, pontosan a választott minta szerint, szállittatik. — Miatán most igen sok szédelgő ezég „brünni áruk“ köpenye alatt garázdálkodik, ezek ellenében a fönnebbi ezég mintákat küld ingyen és bérmentve.

Felhívás osztrák-magyar monarchia minden lakójához!

Alulírott cégnek ajánlották, hogy minden közvetítésre reá bizott árut beszerzési árán alul 50%-kal adjon el. Ezen alkalmat minden gondos apának, minden gyakorlati háziasszonynak elmulasztathatlan kötelessége a legnagyobb mértékben felhasználnia, annál is inkább, mert a raktáron levő áruk, a **legjobb**, a **legczélszerűbbek** és **legtisztábbak** azok közül, melyek valaha eladásra kerültek.

Az említett cégnek egyttal meghagyták azt is, hogy minden megrendelőnek nagy értékes ajándékkal kedveskedjék

 egészen ingyen.

Minden vevő, ki 5 frt értéket képviselő árut vásárolt, egy pár új arany utánzott iris-köví fülbevalót kap; 10 frtra és azonfelül egy pár valódi ezüst függőt; 15 frtra s azon felül egy pontosan járó fali órát és 20 frtra s azon felül egy **pontosan járó zsebórát kezesség mellett** (nem játékszer) **egészen ingyen.**

Kivonat az árjegyzékből:

vég házi óriás-gyolec, rumburgi vagy sternbergi, 0 rőf hosszú, legjobb és legerősebb minőség 5 frt 90 kr.

2 drb lótakaró 190/130 cm. nagyságban, nagy, vastag, elpusztíthatlan és csak 3 frt 50 kr.

2 drb bourett-selyem ágyterítő — minden színváltozatban, legfinomabb, a legnagyobb ágyakhoz 7 frt 35 kr.

3 drb téli alsó-nadrág férfiak számára — műmerinó-gyapjából, sávos, összesen 3 frt 60 kr.

3 drb téli ing, férfiak- vagy nők számára, egészségi ing, testhez álló 3 frt 60 kr.

6 drb török frottír törülköző, színes szegélylyel és bojtokkal 1 frt 65 kr.

3 drb női, berlini — fejre való kendő, igen finom és meleg, minden színárnyalatban 1 frt 75 kr.

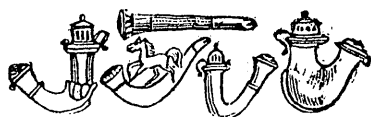
1 drb női nagykendő — $\frac{1}{4}$ nagy, elegáns, divatos, tartós 1 frt 70 kr., — ugyanaz a legfinomabb 2 frt 35 kr.

1 drb női téli szoknya, nagy, vastag, meleg, színes szegélylyel 1 frt 90 kr.

1 drb női Stefánia-kabát, testhez simuló és azt melegen tartó 1 frt 85 kr.

1 teljes Gobelin-készlet, 2 ágy és egy asztalkendő, vastag zsinorzattal és bojtokkal 7 frt.

1 vég vastag barchent, legkitünőbb minőség, 30 rőf, veres 6 frt 75 kr., fehér, barna, kék 5 frt 75 kr.

1 teljes dohányzó készlet, áll egy mű-tajt-pipából, egy valódi tajt szivar- szopóka tokkal, egy tréfás szivartartó, egy szép dohánytárcza, egy örök tűzszerszám, egy török szultán-pipa, egy meggyfaszár, egy hamutartó és egy badeni meggyfa-szárak-szopókából — mindössze 4 frt 20 kr.

1 női öltözet à la Princesse, — utolsó divat, teljes, angol filcz-szövetből, szépen díszítve 4 frt 40 kr.

1 drb férfiapka, asztrakan-utánzat, selyemmel bélelve, nagyon meleg, nők és gyermekek számára is 1 frt 50 kr.

3 drb férfi és gyermek kalap, nőknek is jó, kacsikiás, összesen csak 3 frt 60 kr.

1 drb kautschuk-esőbőpeny és felöltő, a legnagyobb ember számára 7 frt 20 kr.

3 drb női térdigérő harisnya, a legjobb viselet és kellemesen melegítő 2 frt.

6 pár téli férfi-kapca, seaki sem nélkülözheti, megóv hideg s nedvességtől 1 frt 90 kr.

2 drb hó-harisnya, urak számára, a nadrág fölé viselhető, rendkívül hosszú, 2 frt 50 kr.

1 drb esernyő, nagy divatos cottonból 1 frt 10 kr. — regina szövetből 3 frt 50 kr., — finom selyemből 4 frt 80 kr.

1 drb inga-óra regulator, — 100 cm. hosszú, felhuzás nélkül 8 napig jár, finom üvegszekrényben, a legújabb 9 frt 80 kr.

1 drb olasz kintorna, finom fényezett szekrényben, henger 4 drbbal 8 frt 20 kr., 6 drbbal 12 frt 40 kr.

1 drb csukor- és vajtartó, ezüstözött fedéllel és alsó csészével csak 1 frt 20 kr.

1 tucsat selyem zsebkendő, a legnehezebb lyoni-selyemből, minden színben, nyakkendőül is használhatók 3 frt 85 kr.

3 drb shirting férfi ing primissima-gyolec-shirtingből, karton vagy oxfortból is 4 frt 15 kr.

3 drb női shirting ing, sveizi himzéssel, legfinomabb és legesinosabb 4 frt 15 kr.

3 drb shirting női-hálóing, sveizi himzéssel, he és rátóttal, nagy és finom 4 frt 15 kr.

3 drb shirting női-alsónadrág, sveizi himzéssel, nehé czérnabarchentből is 4 frt 15 kr.

3 drb férfi alsónadrág, a legfinomabb és legjobb házivászonból, minden nagyságban 3 frt 90 kr.

6 pár amerikai finish-selyem-kapca, kellemes viselet még a télikapczák alatt is, az izzadságot beszívja 1 frt 40 kr.

3 pár amerikai finish-selyem-harisnya, melynek párja azelőtt 1 frtba került, most mind a 3 pár 1 frt 40 kr.

1 teljes asztali készlet, áll 12 kávé kendőből és 1 hozzáálló damaszt abroszból, mind a legfinomabb 2 frt 80 kr.

1 drb mű tajt-pipa, pompás chinai ezüst verettel, különböző alakban 1 frt 35 kr.

1 drb valódi tajt szivar- vagy szivar- szipka, egyszerű műfaragásokkal, finom bársony tokban 1 frt 50 kr.

1 drb ezüstözött nickel cylinderóra, aranyozott óralánczszal egytt 8 rubinnal 4 frt 70 kr.

1 drb 13 latos fémjelzett ezüst cylinderóra, aranyozott óralánczszal egytt, pontos kezesség mellett, 7 frt 85 kr.

1 drb valódi nickel remontoir óra, aranyozott óralánczszal egytt, kulcs nélkül húzható fel 5 frt 85 kr.

1 drb valódi 13 latos ezüst remontoir óra lánczszal, gazdag vésetekkel, esőműves óramutatóval 11 frt.

1 drb valódi 13 latos ezüst remontoir óra, kottósfüdelű, percze igazítva, legjobb óra a világon 18 frt.

1 drb valódi 14 karatos arany női remontoir-óra, 10 rubinnal, velencei nyaklánczsal egytt 25 frt.

1 drb valódi 13 latos ezüst ankeróra, férfiak számára, aranyozott óralánczszal, 5 rubinnal 12 frt.

1 drb ezüstözött nickelóra óralánczszal egytt legfinomabb minőség, vése és metszve perczmutatóval 6 frt 50 kr.

1 drb 13 latos nehéz ezüstláncz, új bécsi alakban, rendkívül olesó 3 frt 80 kr. és 5 frt.

1 drb amerikai ellenőrző ébresztő-óra finom nickeltartóban, perczmutatóval, disze bármely íróasztalnak és éjjeli szekrénynek 4 frt 15 kr.

1 drb éjjeli világító ingaóra, jelzi a fél- és egész órákat, ingóval és broncozott súlyokkal 3 frt 85 kr.

12 drb britania ezüst leveseskanál, legnehezebb minőség, 2 frt 40 kr. 12 drb kávéskanál britania ezüstből csak 1 frt 25 kr.

12 drb britania ezüst kés és villa, hosszú használat után is fehérek és olyanok mint az újak 3 frt 15 kr.

12 drb nagyon finom tálcza, kávéházak és vendégfogadók számára különösen ajánlhatók 1 frt 70 kr.

2 drb teremgyertyatartó, ezüstözött, csinos goth formában 1 frt 15 kr.

40 drb evő-eszköz, csak 3 frt 85 kr., és pedig 6 kés, 6 villa ugyanazon alakban, 6 brit. ezüst leveses kanál, 6 épen ilyen kávéskanál, 6 evő-eszköz-láb angol kristály üvegből, 6 gömbölyű vizescsésze, 3 ezüstözött tojástartó és 1 ezüstözött theafőző, összesen 3 frt 85 kr.

1 brillans-gyűrű utánzott, családásig hű, gyönyörű lúzú, új aranyból, tokkal 3 frt 85 kr.

1 pár brillans-fülbevaló, utánzott, új aranyba foglalva, valódi brillanstól sem különböztethető meg, tokkal 3 frt 85 kr.

1 drb brillans-medallion, utánzott, a legszebb brillans utánzattal kirakva, aranyozva 2 frt 40 kr.

1 drb brillans-broche, legfinomabb ezüstözött keretben, több mint 10 utánzott drágakövel 2 frt 40 kr.

1 drb brillans-karperecz, utánzott, finoman aranyozva, utánzott brillansokkal 2 frt 75 kr.

1 drb levesmerő kanál, britaniai ezüstből, örökké fehér marad csak 1 frt, 1 tejmerő kanál csak 5) kr.

Meg nem felelő árukat minden kellemetlenség nélkül visszaveszünk. A szétküldés vagy utánvétellel vagy a pénz előleges beküldésével történik. Hogy a t. cz. megrendelőnek minden kételyét eloszlassuk: megrendeléseket kívánatra a magas klerustól utánvét nélkül is elfogadunk. — A megrendelési cím egyes-egyedül:

M. APFEL, Wien, II. Grosse Sperlgasse Nr. 3/E.

A tisztelt olvasókat kérjük, hogy ezen lapot, saját érdekükben őrizzék meg és terjesszék ismerőseik körében.